

# Чому б'ють подушку

Леонід Куліш-Зіньків

Маленька Мариночка прокидалася рано. Тільки перші промінчики сонця починали сипати свої зайчики крізь шибку віконця — і маленька вже на ніжках. Застеле ліжечко, підмете кімнату, ще чимось мамі допоможе.

Та сталося щось дивне. Дівчинка почала прокидатись пізно.

— Хай поспить донечка, — думала мама. — Просто їй дуже гарні сни сняться, хай дивиться, як цікаві мультики.

Проте ж — ні. Дівчинка так і продовжувала прокидатись пізно. Що вже горластим був у них півень, і він не міг розбудити Мариночку. Сонячні зайчики втомлювались бігати навколо її кирпатого носика чи сідати на личко. Маринка спить та й годі.

Одного разу мама до Маринки й каже.

— А візьми-но, донечко, вибий свою подушечку.

— Як ти свою?

— Саме так, — і мама непомітно посміхнулась.

— А їй не буде боляче? — спитала Маринка.

— Ні, ні, — заперечила мама. — Вся біда в тому, що у твоїй подушечці завелися лежні. Це вони змушують довго спати та нічого не робити. Коли хочеш проснутись, то вони й сонячних зайчиків відганяють, і тобі на вушко нашіптують, щоб довго спала. А коли збивати подушечку, то лежні дуже цього бояться і тікають світ за очі. Тільки ні ти, ні я їх бачити не можемо. Ці маленькі істоти непомітні для людського ока.

Наступного ранку, коли сонечко знову кинуло у Маринчине віконце жменю своїх сонячних зайчиків, дівчинка чемно привіталася з ними. Зайчики і собі побажали їй доброго ранку. Маринка знову почула спів свого горластого півника, який кликав усіх людей до нових добрих справ. І, певно, все через те, що коли Маринка прокинулась, то спочатку вибила свою подушечку, з якої хто куди, через відчинену кватирку, почали тікати невидимі істоти, яких називали лежнями.